

[Lorentzen.]

Må jeg have lov til i anledning af den højtærede boligministers forskellige besvarelser — pæne og rolige svarelses naturligvis — sige, at vi har ikke modsat os enhver forhandling i udvalget. Det er ikke rigtigt, højtærede boligminister. Forholdet er det, at vi var meget villige til at gå i forhandling. Jeg er af naturen, hvad man kalder ret positivt indstillet, og jeg ved, at jeg gjorde forsøg på at finde et forhandlingsgrundlag. Jeg stillede mig meget positivt over for en forhandling, men der var én betingelse, jeg måtte stille, og det var denne, at man tog skatten ud og så søgte at finde et andet grundlag, ikke et grundlag, der medførte, at pengene skulle gå i ejernes lommer, men eventuelt et grundlag, hvorefter pengene skulle gå til at forbedre ejendommene og blev hensat på en konto til dette formål. Yderligere kæmpede vi for de frivillige overenskomster.

Alle de ændringsforslag, den højtærede boligminister har stillet til lejelovsforlaget, bærer jo trods alt præg af, at vi har ikke været negative. Vi har ikke siddet med korslagte arme, vi har gjort, hvad vi kunne for at nå et resultat. Jeg skal erkende, at alle partier har deres ansvar for lejelovgivningen. Det havde derfor også været naturligt, om vi havde fået lejlighed til at få et medansvar for den videre udvikling af denne lovgivning.

Boligstøtteloven ser jeg noget anderledes på, fordi der er for mange ukendte størrelser. Der er bemyndigelserne og meget andet, så skulle vi nå til et forlig om boligstøtteloven, måtte vi have hatt længere tid til forhandling og til drøftelse af de forskellige kapitler. Men heller ikke dér har vi været uvillige. Vi ønsker naturligvis ikke, at alt boligbyggeri skal standses, tværtimod, vi ønsker en harmonisk udvikling, således at der kan blive boliger nok til alle, der ønsker en passende bolig.

Der er blevet talt om fortolkningen af 1955-loven. Ja, jeg står ved, hvad jeg har sagt her i tinget om denne fortolkning. Der bliver ikke ændret en tøddel i det, jeg har sagt. Man kan læse loven, og ingen kan læse loven anderledes, end at det er maksimumsbeløb, der er tale om, og intet andet. Det er ikke tilsagnsbeløb og rådigheds-

hedsbeløb. Hvis man læser loven på en anden måde, så må de, der vil det, have lov til det for min skyld, men så kan de ikke læse indenad. Det er, som jeg siger. Jeg stemte i øvrigt i sin tid mod boligstøtteloven, og mit parti stemte imod, og de beløb, vi stillede op på et tidspunkt under forhandlingerne, var maksimumsbeløb; der var ikke dikkedarer ved det. Vi kendte meget godt fra foregående love, at man kom til finansudvalget med efterhånden kalkulerede beløb og stadig væk fik flere penge. Men uanset om man tager sit udgangspunkt i den tale, jeg holdt, og uanset, om man vil kalde det et rådighedsbeløb — det mener jeg for øvrigt er ganske det samme som det, der står — må man ikke overskride et rådighedsbeløb. Og hvis man vil kalde det et tilsagnsbeløb, nu vel, så vil jeg gerne have lov til at sige derom, at så må man forlange, at tilsagnet bliver givet i overensstemmelse med de lånemuligheder, der er på det pågældende tidspunkt for første- og andenprioriteterne. Her vil jeg gerne have lov til at spørge: vil den højtærede boligminister mene, at tilsagnsbeløbene ikke er givet med højere procenter end dem, man har lov til at regne med at kredit- og hypotekforeningerne havde givet på det pågældende tidspunkt?

Må jeg dernæst sige, at når der endnu mangler ca. 800 mill. kr. af udbetalingen, så skyldes det, at det netop er kommet dette beløb til gode, at der, som en af boligministeriets folk sagde, er sket en eksplosiv udvikling i kredit- og hypotekforeningernes låns størrelse. Var lånene blevet placeret inden for de år, som loven omhandler, efter samme skala som nu, er der ingen tvivl om, at overskridelsen var blevet væsentlig større.

Nå, nu ikke mere om det. Jeg synes som sagt, at det er en mangel ved boligbyggerilovsforlaget, at man ikke har fuld klarhed over de regler, der kommer til at gælde med hensyn til det meget vigtige kap. II. Det anser jeg for en stor mangel, og jeg vil tro, at hvis regeringen ikke havde været en flertalsregering, der var slynget sammen med en lænke, ville man vel nok have betænkt sig på at komme med et forslag indeholdende denne § 9 om statsgaranti i visse tilfælde, uden at man havde